

Poslouchej kámen, říkal sochař Jiří Seifert

P r a h a (Od naší spolupracovnice) - Veřejnost a přátelé se dnes v motolském krematoriu naposledy rozloučí se sochařem Jiřím Seifertem, jenž zemřel po dlouhodobé nemoci. Ztratili v něm umělce a také člověka, který si vždy držel tu nejslušnější lidskou pozici!

Narodil se v roce 1932 v Praze, kde také vystudoval Vysokou školu uměleckoprůmyslovou. Poté žil v Liberci, kde společně s dalšími tamními umělci založil Skupinu 7 - ta vystavovala pravidelně až do roku 1968. Seifert spolupracoval rovněž s mladými architekty liberecké skupiny SIAL a je také autorem základního kamene k Ještědské věži architekta Karla Hubáčka. V roce 1969 se zúčastnil rakouského sochařského sympozia v St. Margarethenu, kde vznikla jeho socha Zvonice k počtě Jana Palacha. Ve stejném roce získal cenu za sochařství na chebském trienále.

Od roku 1970 je mu z politických důvodů znemožněno pokračovat v práci, uchyluje se s rodinou do Řevnic a věnuje se restaurování antických odlitků. Svou volnou tvorbu nemá kde vystavovat, výjimkou je poloilegální expozice v Ústavu makromolekulární chemie v Praze na Petřinách, působícím v dobách normalizace jako jakýsi pozitivní ostrůvek. Až v roce 1989, v nastalé volnější situaci, vystavoval tento odborníky uznávaný sochař na Staroměstské radnici; od počátku 90. let se pak objevuje na mnoha expozicích u nás i v zahraničí. Intenzivně se věnoval znovuobnovenému Spolku Mánes, s nímž rovněž vystavoval.

Jiří Seifert pracoval s kamenem i dřevem, svým projevem se pohyboval na rozhraní předmětného a abstraktního. Hans Spiel-

Jiří Seifert: Zvonice; socha vznikla v roce 1969 v rakouském St. Margarethenu jako pocta Janu Palachovi
FOTO: ARCHIV AUTORA

mann, ředitel muzea v Bochumi, kde měl Seifert v roce 1992 velkou retrospektivní výstavu, tvrdí, že jeho práce s materiálem není plastickým tvořením - modelováním, ale spíš odhalováním, objevováním. Sám Seifert přiznával, že mu nejde o to vnutit kameni svou vůli, ale vést s ním dialog. Jeho vztah k tomuto materiálu se prý vytvářel už v dětství, v době házení žabek do vody a lezení po pískovcových ska-

lách. Princip dotýkání v jeho tvorbě hrál důležitou roli, autor mu říkal "dívání hmatem". Jeho sochy vycházejí z lidského měřítka - rozměrem i pocitově, jejich výchozím bodem jsou lidské situace. Ať už jde o starší práce s religiózní tematikou (Morový sloup, Relikviář), či pozdější objekty vycházející z každodenních

situací (Postel, Ubrus, Lampa, Velikonoce), uchovávají si autora díla haptickou, dotykovou materiállovost. Zároveň svou formou akcentují obsahovou metaforu - mramorový ubrus není studií ubrusu, ale sochou, která musí mít určité výrazové i významové odlehčení.

LENKA LINDAŮROVÁ